

V. Noc druhá

Norman (*přeruší napětí odlehčeným ujištěním*): „Samozřejmě, že to nebyl nikdo z nás. To je absurdní.“

Rosemary (*nekompromisně*): „Zcela absurdní.“

Lawrence (*pohřebně se zraky sklopenými*): „Každopádně.“

Frederik se napůl usměje, napůl zaskučí. Čtveřice na sebe zůstane zírat. Na scénu se s rozpustilým výrazem pomalu vkradou Druhé housle, obejdou zadem čtveřici a postaví se dolů na stupínek vpravo. Lawrence, dívaje se z Rose na Normana, couvá ke stolu, sledován ostatními. Nespouštěje zraky ze svých přátel dojde až k pravé židli, rychle usedá a křečovitě sevře mečik. Housle to podtrhnou kvílivým tónem. Norman se podívá z Rosemary na Frederika a vyrazí ke krbu. Sotva mine Freddyho, vyrazí za ním Rosemary s Freddyem (což podkreslují Housle), vztáhnou po něm ruce, načež se Norman prudce otočí (Housle umlknou) a dvojice se prudce zastaví.

Norman (*rázně rozhodí ruce, popojde dopředu směrem k Freddyemu*): „Přátelé...“

Frederik se vyleká, uteče na levý konec jeviště (takovým jako když obloučkem), kde si sedne na stupínek, založí ruce jak v zimnici a autisticky se kýve dopředu a dozadu.

Norman (*usmívaje se, vyrazí pomalu k Rosemary*): „Rosemary...“

Rosemary takticky couvá; zatím co ho má zády, Lawrence se nadzvedává ze židle a zvedá mečik. Druhé housle to podkreslují. Rose se prudce otočí, v tu ránu Housle umlkají a Lawrence se drbe mečikem na zádech, usedá a dělá, jako když nic. Rose se dívá z jednoho na druhého.

Rosemary: „Co teď?“

Norman (*zářivě se usměje, ale je to úsměv maniaka, vítězoslavně zasyčí*): „Audeamus...?“

Frederikovi automaticky vystartuje ruka v gestu, Lawrence položí mečik na stůl. Norman vykročí směrem ke stolu, Rosemary před ním couvne. On se na ni šíleně usměje, obkrouží se, Norman usedá. Lawrence křečovitěji sevře svůj mečik, odsune se. Norman se afektovaně zazubí i na něho, bere knížku. Celou scénu pomaličku, doplňuje zvuk Houslí. Ty se mezitím plíží doprostřed scény, nahoru na stupínek, kde mezi stolem a Frederikem zůstanou stát v teatrální úkloně.

Frederik (*stále se kolébá sem a tam, mrumle si pro sebe, nezvládá to*): „Pořád, pořád tluče... To srdce pořád tluče!“

Lawrence (*zdanlivě uvolněně*): „Co to zase kydáš, Freddy?“ *náhle ho přepadne záchvat vzteku, téměř bolestně sevře desku stolu, slova v sobě napůl udusí* „Ty mrchožroute?!“

Frederik (*začne mu cukat v obličejí, hluboký hlasem*): „Jmenuje se Frederik. F jako funus... R jako rozpárat... E jako“ *obzvláště démonickým hlasem* „etika...“

Norman (*uchichtne se*): „Vy jste tak divní... Fakt nevím, jak dlouho na vás ještě vydržím být milý... Pořád nějaké fórky házet... Usmívat se na vás pořád JAK DEBIL!“ *praští rukou do stolu, Lawrence nadskočí i s mečkem v ruce. S ránou Housle opouští svou pozici a přikradou se za hašteřící se dvojici.*

Lawrence (*varovně*): „Normane, uklidni se... Nebo tě k tomu budu muset donutit.“

Norman (*taky vstane, konfrontačně*): „Jo?! A kdo mě k tomu donutí?“ *Už by se do sebe byli pustili, Housle to rozjždějí naplno, dokud je nezastaví Rosemary. Rázně vstane, jak slyší volání Kant hulhu, přejde tam, kde předtím byly Housle.*

Rosemary: „Nechte toho! Poslouchejte... Slyšíte? Hvězdy vyšly...“

Lawrence (*trochu vystrašeně, slyší volání úplňku*): „A měsíc taky... ugh!“ *Lawrence se chytne stolu, ztěžka oddechuje, snaží se zvládnout svou přeměnu. Usedá.*

Rosemary (*zmocňuje se jí fanatismus*): „Hvězdy jsou správně. Hvězdné nebe nade mnou... Probouzí se. Už to přišlo.“ *Housle přecupitají k Rose a vyloudí táhlý tón.*

Lawrence (*bojuje s přeměnou*): „Už to přišlo... ugh!“ *Housle přecupitají k Lawrencovi a vyloudí táhlý tón.*

Norman (*cedí skrze zuby svého tygřího úsměvu*): „Obávám se, že máte pravdu, draží. Opravdu to už přišlo...“ *Housle se nakloní k Normanovi a vyloudí táhlý tón.*

Frederik (*zarazí se, jako kdyby si zrovna něco uvědomil*): „Už to přišlo!“ *Vstane a spěchá ze scény, zastaví jej ale Norman, který se za ním chvatně vydá.*

Norman (*přecházeje k němu*): „Kampak?“

Frederik (*civilně*): „No... vždyť říkám. Už to na mě přišlo. Od rána jsem nebyl, tak potřebuju...“

Lawrence (*rozčileně mu do toho skočí*): „Proboha, ať jde!“

Norman (*nepřesvědčeně*): „No počkat, to by mohl říct každý. Já půjdu s ním.“

Frederik: „Ale proč?!“

Norman (*nevinnost sama*): „Protože tady někde běhá vrah, zapomněl jsi? Nemůžeme se tu toulat sami. Neboj se... Já se o tebe... postarám.“ *Podtrženo houslemi, které se za ně mezitím přikradly.*

Frederik: „Ajo vlastně, ten vrah...“

Norman: „Až po tobě...“

Rosemary (*sestoupí za nimi na stupínek*): „No počkat, to by mohl říct každý! Ty tu zůstaneš s Lawrencem... a o Freddyho se postarám já.“ *utrhne se na Druhé housle, vyhátní je ze scény* „A jestli chce pán s houslemi něco dodat, tak mu je přerazím o hlavu!“ *Housle s kníkotem utíkají. Rosemary teď stojí nejvíc vlevo.*

Lawrence: „Běžte všichni tři! Já se tady o sebe postarám sá-áh-ám!“

Norman (*utrhne se na Lawrence*): „To by mohl říct každý!“ (*gestem pošle Freddyho s Rose pryč*) „No tak běžte. Ale do pěti minut ať jste zpátky!“

Frederik (*poslední nespělý vzdor*): „Když já bych ale opravdu radši...“

Rosemary (*chytne ho, trhne s ním před sebe a postrkuje jej ze schodů*): „Běž a nemel!“

Rosemary s Frederikem opouští scénu.

Norman (*vypočítavě, vprostřed scény, mimochodem*): „Musím se ti k něčemu přiznat, Lawrenci. Jsme přece přátelé?“

Lawrence vstane od stolu a přejde dopředu před stůl, kde se snaží získat sebekontrolu. Má takové opičí držení těla. Mečik stále s sebou. Norman k němu přistoupí, tváří se nejistě.

Norman: „Jsi v pořádku, Lawrenci?“

Lawrence na něj zavřeští jak zvíře.

Norman (*bez hnutí brvy*): „Chceš paralen?“

Lawrence (*prudce oddechuje*): „Ne... To je dobrý. Myslím, že to zvládnu.“

Norman (*vrací se ke krbu, lišáckým tónem*): „Jak jsem říkal, musím se ti s něčím svěřit. Horečnatě toužím po chvílce samoty s jedním z našich kolegů...“

Lawrence (*překvapeně, na chvíli zapomíná na svou agonií*): „Fakt?! Zrovna Rosemary?“

Norman (*lhostejně*): „Nebo s Frederikem, to je jedno.“

Lawrence (*nepobírá*): „S Frederikem...“ *náhle ho napadne něco hrozného* „Ale se mnou ne, že ne?“

Norman: „Nebud' blázen.“ *Lawrencovi se okavidně uleví, Norman pokračuje polohlasem* „Aspoň dokud u sebe nosíš ten směšný žabikuch.“

Lawrence (*přejde si nahoru doprostřed*): „Norme... Taky ti něco musím říct. Radši bych se od vás měl co nejrychleji...“ *náhle vztekle* „Ale na druhou stranu, aspoň jednomu z vás, přísahám Bohu...!“ *uklidní se a pokračuje hlasem, který z posledních sil bojuje o vyrovnanost* „Normane. Potřebuji si s někým důkladně pohovořit o utrpení zvířat. Jinak se neznám.“

Norman: „Chápu. Navrhuji spolupráci.“

Lawrence (*nedůvěřivě, couvne od něj*): „Spolupráci?“

Norman (*zeširoka*): „Znáš to, přeci. Dva lidé spolupracují, dva lidé prosperují. Dva lidé si jdou po krku...“

Lawrence (*chápavě doplní*): „Mrtví dva lidé.“ *podezíravě* „Ale když jeden spolupracuje a druhý jde po krku?“

Norman (*vychytrale blýskne úsměvem, d'áblův advokát*): „Racionální obava. Ale my jsme filosofové, amico. My přece víme, že to, co je racionální, nevede nutně k nejlepšímu výsledku. To je naše dilema.“

Lawrence (*opatrně, pořád mu moc nevěří*): „Co navrhuješ?“

Norman: „V prvé řadě musíme najít naše přátele. A pak...“ *temně dodá* „divide et impera.“

Lawrence pokývá, dvojice se rozejde. Norman zmizí nalevo, Lawrence napravo. Hned na to se zleva vrací Frederik s Rosemary.